

Č. 8

Školní rok 2015/2016

DRUHÉ PATRO

Autorský časopis žáků ZŠ

Ročník 14

V tomto čísle nepřehlédněte:

Jak se píše pohádka – 176

Přijímací zkoušky – 178

Malá ... víla – 180

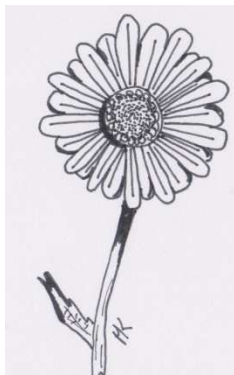
Dovolená v Dubaji – 184

Když se řekne Osvětim – 185

Jak se kreslí knížka – 188

Jak vítám jaro

Krásné to období lidského, zvířecího a kdo ví ještě jakého života. Už když se řekne jaro, hned se každému vybaví rozkvetlá příroda a několik tisíc důvodů, proč jít ven, do lesa, nebo se jenom projet a vyzkoušet nově

seřízené kolo, které donesl Ježíšek. Ať už tak či tak, jaro nás přímo láká jít ven. Ale nesmíme zapomínat, že jaro má i své temné stránky. Já osobně mám za nejtemnější stránku nekonečně pelichající mazlíčky, přece jen máme doma dva psy, kteří jsou připraveni kdykoliv a kdekoliv na kohokoliv zaútočit svou největší momentální zbraní a to tím, že na něj shodí všechen nadbytečný materiál, který na sobě skladují už od začátku zimy, tedy jejich „nevinnou“ srst. Vy, co pejsky máte, určitě víte, o čem je řeč. Ale zpátky k těm pěkným věcem. Venku se otepluje, pyl poletuje vzduchem (z čehož jsou alergici úplně nadšení), pomalu ale jistě ovoce začíná vylézat na svět a všechny živé organismy se probouzejí do reality. Jaro je prostě best.

Lukáš Kutáč 6. C

Na jaro jsem se těšil, ne že by mi vadila zima, ale jenom je to takové příjemné období, ani ne moc horko, ani ne moc zima, tak akorát. Nejlepší věc na jaro je třeba to, že je mnohem déle světlo, zase všechno kvete, můžete chodit více polehku a jsou Velikonoce. Já mám oproti některým štěstí, že nemám žádné alergie, takže můžu v klidu chodit ven bez zábran. Pro sportovce je výhoda ta, že můžu zase trénovat venku a

začne pro mě nová sezóna. Jaro je ideální počasí na běh nebo kolo, protože ještě není moc horko jako v létě, v létě to jde samozřejmě taky, ale určitě je lepší jarní počasí.

Philip Kellermann 9. C

Já proudím v řece každý den. Prohlížím si svět kolem mě. Najednou vidím z hladiny řeky zelenou travu a na stromech pupeny. Všimla jsem si i dětí, které běhají kolem vody a hrají si na honěnou. Ráda bych si s nimi hrála, ale nemůžu, protože jsem obyčejná ryba. Ryba, která se každý den nudí a nemá žádné kamarády. Asi jsem se vám zapoměla představit, tak já se jmenuji rybka Johanka. Den za dnem rychle ubíhá, doufám, že léto bude ještě teplejší a krásnější.

Pavlína Kantorová 6. C

Jsem pupen, který se před pár dny zrodil. Kolem mě je hodně zajímavého, třeba že jsem viděla rozkvétat další mé kamarády. Pořád slyším krásný zpěv ptáků. A dost často tady vidím roztomilé chlupaté zvířátko, kterému lidé říkají veverka. Kousek přede mnou je nejspíše cesta, tento název jsem slyšela od mé nejlepší kamarádky. Po té cestě jezdí pořád nějaké divné stroje, zatím nevím, jak se jmenují. Po malé betonové stezce podél cesty chodí takzvaní lidé s krásnými psy. Ale úplně nenávidím děti, protože včera šel kolem mě jeden chlapec, který utrl jednoho z mých nejlepších kamarádů. A teď se bojím, že se mi stane to samé, než se ze mne stane krásný květ.

Kristýna Žáčková 6. C

Jsem včela a jaro vítám tím, že si omyju rosou křídla a potom vyrazím opylovat. Zjara rostou hlavně petrklíče a sněženky. A právě jsem zahlédla petrklíč a snídaně je tady. A hned jsem začala sát nektar, protože po zimním spánku nejednomu vyhládne. Po snídani jsem se vydala na prohlídku okolí. Najednou jsem zahlédla zrzavou vzácnou veverku, chvíli jsem na ni koukala. Nakonec jsem se zavrtila do díry a šla spát.

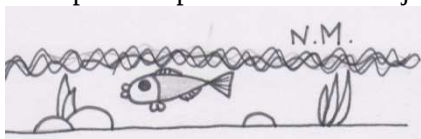
David Harasim 6. C

Jsem list a už se těším, až můj strom řekne, že se z pupenu můžu stát listem. Celou zimu jsem musel vydržet bez jídla. Když se můj strom vzbudil, tak mi dal najíst a já se mohl stát pupenem. Kolem mě chodí dva kluci a chtějí mě utrhnout, ale já se nedám a držím se stromu, co

nejvíce to jde. Po chvíli je to přestalo bavit a šli pryč. Můj strom mě pochválil, že jsem se dobře držel. A jsem moc rád, že jsem se udržel.

Klára Rozbrojová 6. C

Jsem pstruh a plavu ve vodě. Na jaro se těším, protože bude všude samá potrava. Ale netěším se, protože budou chodit rybáři a budou mě chytat, protože jsem největší pstruh v těchto vodách.

Matěj Slezinský 6. C

Jaro začalo, voda se kolem mě nezastaví. Už na mně začínají klíčit pupeny. Sluníčko na mne svítí od rána do večera. Na obloze je pár mráček se sluníčkem. Hluboko ve mně se rozhodli hnízdit kosi. Když kosice odletí, hlídám mladé já. Takhle vidím jaro já, strom.

Láďa Žlebek 6. C

No konečně už je jaro a můžu si odpočinout. Za zimu jsem se dvakrát porouchal, ale teď je to úplně jinak. Navíc už nemrznu a lidské jazyky se na mne nelepí. Už se těším na léto, kdy budu mít zkrácené směny. Tak jaro vidím já, veřejné osvětlení.

Vlastimil Paluska 6. C

Konečně jsem mohla přiletět do Frenštátu s mojí krásnou žlutočernou barvou. Opyluju květiny a dobře se mi létá v čistém vzduchu. Mé jméno je VOSA. Když mě někdo štve, tak ho píchnu svým žihadlem.

Vilém Novák 6. C

Vítání ptačího zpěvu

V sobotu druhého května se v amfiteátru na Horečkách uskutečnila akce Vítání ptačího zpěvu. Zahájení bylo v deset hodin dopoledne za

přítomnosti několika osobností Frenštátu a Trojanovic (např. paní starostky Frenštátu). A co to ta Ptačí stezka vlastně je? Je to dřevěná konstrukce – cesta v korunách stromů, kolem níž si můžete prohlížet několik druhů zdejšího ptactva. Na stezce je připraveno několikero informačních tabulí s popisem a zajímavostí ptáků. Na stezce bylo také několik dřevěných budek pro okřídlené, některé vyrobené i žáky z naší školy. Na louce kousek od amfiteátru jste

si mohli prohlédnout – a za dobrovolný příspěvek i vyfotit – dravé ptactvo, jako třeba výra velkého, orla skalního nebo poštolku obecnou. Kromě stezky zde byla připravená tvořivá dílna pro mladé přírodovědce a vše bylo zakončeno koncertem hudební skupiny Galerie. Až budete mít čas, určitě se běžte odreagovat na Horečky k můstkům, projděte se ptačí stezkou a užívejte okolní přírodu. *Šimon Hauser 9. C*

Žáci některých tříd se zúčastnili stavění ptačích budek. I naše třídy to vzala vážně. Teda alespoň Pavel Škulavík a Vojta Vyvial. Hned po umístění budky na Horečkách se do ní „někdo“ nastěhoval. A kdo to mohl být? Byl to buď pan Sýkora nebo paní Sýkorová, kdo přesně, nikdo neví. Doufám, že si říkali, jak moc nádhernou budku máme a že se do ní brzy nastěhují a založí rodinku v budce 9. A. *Míša Žingorová 9. A*

Slavná výročí

Vzhůru do vesmíru!

Před padesáti lety, 12. dubna 1961, zavítal do vesmíru první člověk – Jurij Gagarin. Pro mnoho jiných událostí se o tomto výročí moc nemluvalo, ale my na něj nezapomněli. Zeptali jsme se v 8. B, jestli by chtěli do vesmíru. Výsledek byl hodně těsný, 9 žáků odpovědělo ano, osm ne.

Druhá otázka měla toto rozhodnutí vysvětlit, tedy proč by chtěli (nechtěli) podstoupit dlouhodobý náročný výcvik a nemalou dávku rizika.

NE – děsí mě riziko smrti a ta prázdnota vesmíru. Žádná pomoc, když se něco pokazí. Agáta

ANO – viděla bych Zemi z vesmíru, vesmír, Měsíc a ostatní planety. Karolína B.

ANO – bylo by to zajímavé, naučila bych se něco nového o vesmíru. Natálie B.

NE – riziko smrti. Michael M.

NE – nemám chuť. David V.

ANO – byl by to zajímavý zážitek na celý život. Viděla bych vesmír, Měsíc a možná potkala mimoně. Karolína Š.

ANO – líbilo by se mi zkoumat vesmír. Ondřej M.

NE – je to nebezpečné a nikdy bych nic takového dělat nechtěla. Beáta

Ne – jistě bych tam umřel. Jakub J.

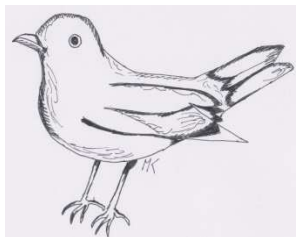
ANO – musí se zkusit vše a zajímalo by mě, jak to tam chodí. Zuzana J.

ANO – dostala bych se někam, kde jsem nikdy nebyla. Viděla bych měsíc zblízka. Zkusila bych gravitaci. Saskie S.

NE – mohli bychom umřít a zabralo by to moc času. Tomáš K.

NE – je to nebezpečné. Daniel S.

ANO – mohl by to být zážitek na celý život. Luxusní zábava. David K.

Den Země

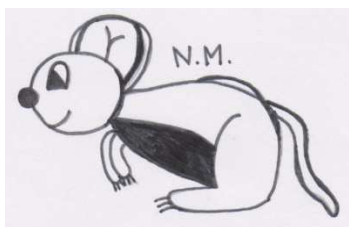
Jak oslavím Den Země já pták?

Já Den Země oslavím tak, že si proletím pár měst, ale ještě předtím se pořádně nažeru z nějakého krmítka. Budu zase pozorovat lidi a jiná zvířata, celkem normální den. Rozjedu to teprve večer, sejdem se s pár sýrkami a uděláme si párty. Samozřejmě že nebudeme slavit ve městě, ale radši v lese, aby nás nikdo neotravoval, nebo po nás dokonce nestřílel. Minulý rok jsme oslavy pořádali ve městě a nedopadlo to moc dobře. Tak uvidíme.

Agáta Rybářová 8. B

Měl přijít kos, srnka, zajíc a had. Pro pana kosa jsem nachystal žížaly, pro paní srnku pěkně zelenou šťavnatou trávu, pro zajíce šťavnatou trávu se sedmikráskami a pro hada jsem nachystal myš. Přišli všichni společně, přivítal jsem je, posadili jsme se a začali oslavovat. Srnka, zajíc, kos i had si pochutnali a chválili mi to. Byl jsem rád. Jedli jsme a jedli.

Adéla Křístková 8. C

Jsem myš a blíží se Den Země. Bydlím v díře ve starém domě, kde žije rodina a ta má kocoura, který mě rád honí po domě, ale tentokrát můžu kocourovi něco provést já. Když byl Den Země, dala jsem do míst, kudy chodí, pastičky, do misky s mlékem jsem dala mrtvé mouchy. To bude ale den! Kocour se chytil do pastí a já mohla pozvat své příbuzné myši, aby se nadlábly v kuchyni. Oslava to byla velkolepá, když se ale stmívalo, nastal čas vysvobodit kocoura. Pustila jsem ho

z pastí ven, on se okamžitě rozběhl a já utekla do své díry. Po takovém dni jsem okamžitě usnula.

Veronika Svobodová 8. C

Já srnka většinou oslavuji Den Země tak, že se jdu někam proběhnout. Do lesíka, na čerstvou a krásně zelenou travičku. Většinou když běžím kolem paseky, potkávám mé kamarády z louky, lesíků a pasek. Na chvíli popovídáme, napapáme se a běžíme zase dál. Tím bych řekla, že můj Den Země je spíše sportovní.

Veronika Bartoňová 8. C

Pes Baryk a jeho nové příhody

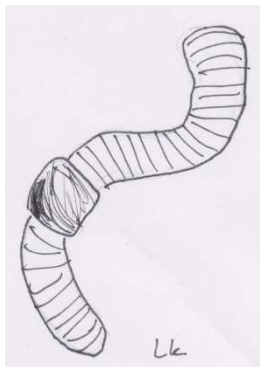
Já Baryk a moje sépie

Jednou mě můj pán vzal k moři na dovolenou a tam jsem viděl něco divného ve vodě. Byla to sépie obecná. Ze začátku se mě bála, ale potom, co si mě prohlídla, se se mnou začala bavit a povídala mi o sobě, že je hlavonožec, dýchá žábrami, má 10 chapadel a oporou těla je sépiová kost. Tak jsem se s ní skamarádil. Řekla, ať jdu s ní domů a já jsem jí řekl, že neumím dýchat pod vodou. Sépie byla smutná. Tak jsem jí řekl, že vždycky, když přijdu na pláž, si spolu popovídáme a vždycky jsme hráli hru, kdo vyjmenuje nejvíc mlžů a hlavonožců. Ta hra mě moc bavila. Když mě pán zavolá k sobě, jsem smutný. Ale vždycky jsem pána přemluvil, abych chvíli ještě zůstal se svou kamarádkou. Byl jsem rád, že mám takovou kámošku.

Michal Hykl 6. A

Já Baryk a moje žížala

Začíná jaro, žížaly začínají vylézat z půdy. Hlavně na mé zahradě. Krásně si ležím v boudě, když najednou vidím žížalu, jak se plazí ke mně. Buď utíká před smrtí, že ji zahryzne kos, nebo hledá vhodnou

potravu. Co já tak vím o žížalách? Že jejich krev je červená, žijí v půdě a že jsou to kroužkovci. Slunce zapadá a všechny žížaly se zahrabávají do půdy. Asi je čas jít spát

Další den mě probudilo ranní sluníčko. Žížaly se opět plazí po zemi a hledají potravu. Ale vrány a další ptáci také hledají potravu. Teď mi došlo, že žížaly jsou potravou pro ptáky. Najednou slyším lítat kosa, letí k mé zahradě blíž a blíž. Všechny žížaly se zahrabávají do země, až na jednu. Ta se plazí ke své „díře“ rychlostí 3 metry za hodinu,

jak teda vím, a asi to nepřežije. Najednou mě volá o pomoc. „Pomozte

mi, prosím, jsem na smrt ještě mladá žížala,“ pověděla. Nechat umřít žížalu, nebo ji zachránit a mít dobrý pocit? Odpověď byla jasná! Vstal jsem z mého teplého místečka, ptáci letěli přímo naproti mně. Já jako statečný Baryk jsem na ptáky začal štekat, mým štěkem jsem je vyhnal a vystrašil, už se sem nikdy nevrátí. „Děkuji ti,“ řekla žížala. „Nemáš zač,“ odpověděl jsem, „každého stojí za to chránit.“ *Valerie Běnková 6. B*

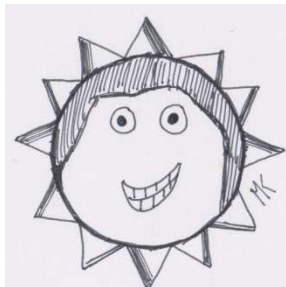
Já Baryk a pavouk

Byl krásný podzimní den. Šel jsem se vyvenčit a najednou jsem prošel nějakou sítí a někdo na mě začal křičet: „Co to děláš? No že se nestydíš! Já si s tím dám takovou velkou práci a ty mi to tady hned zničíš a já jsem bez oběda!“ „Co to je? Kdo jsi? A vůbec kde jsi?“ tázal jsem se a náhle zazněla odpověď. „Já jsem pavouk a jsem nad tebou.“ Podíval jsem se nad sebe a tázal jsem se: „A proč si něco neulovíš na ten tvůj oběd?“ „Oběť by mi uletěla, já lovím mouchy! Chytám mouchy do pavučiny a potom do ní vstříknu jed spolu s trávicími šťávami a potom ji jen vysaji, ovšem to ty bys nepochopil, nemáš hřebínky, na pavučině by ses neudržel.“ „Aha,“ řekl jsem, „proč bych tě tedy neměl zabít?“ A pavouk začal vysvětlovat: „Někteří naši členové mají jed tak silný, že by dokázal zabít člověka a samičky pavouků po páření sní samečka a dokonce máme i zástupce, kteří žijí i pod vodou a také máme zástupce, kterému se narodí malí pavoučci a hned pak sní svoji mamku!“ Aha, pochopil jsem toho hodně, ale já bych toho pavouka stejně nezabil.

Jarek Bordovský 6. C

Já Baryk a rak

Jednoho dne jsem šel na procházku k potoku. Díval jsem se do vody a v té chvíli vidím pohyb. Kouknu se blíž a v tu chvíli vidím jakési divné zvíře. U hlavy mělo malá klepeta. Šťouchl jsem do něho tlapkou a on zakřičel jemným hláskem: „Au, to bolí!“ Zeptal jsem se ho, kdo je.

Odpověděl, že je rak. Já jsem řekl, že jsem pes a jmenuji se Baryk. Pak se mne zeptal, proč mu ničím jeho spánek. Odpověděl jsem mu: „Nevím, že jsi spal, chtěl jsem se jenom podívat, kdo jsi, protože jsem tě ještě neviděl.“ Omluvil jsem se mu a začali jsme si povídat. Zeptal jsem se ho, co to má za tvrdou věc na sobě, řekl mi, že je to krunýř vyrobený z chitinu a uhličitanu vápenatého. Dále jsem se

vyptával, k čemu mu slouží tykadla a on mi prozradil, že ty delší slouží k hmatu, aby věděl, kde se nachází, a ty kratší k čichu. A ještě řekl, že má oči na stopkách. Zajímalo mě, čím dýchá, protože jsem si myslel, že pod vodou není kyslík. A on mi řekl, že dýchá žábrami a dýchá kyslík, který je ve vodě. Ještě jsem se chtěl zeptat na... A v tu chvíli uslyšel volání: „Baryku, pojd' domů!“ Řekl jsem rakovi, že už budu muset domů, ale že ještě za ním přijdu na návštěvu. *Kristina Žáčková 6. C*

Jak se píše pohádka?

Za devatero... byl jednou jeden..., který měl.... Jednoho dne přiletěl... a ten chtěl.... Král vyhlásil, že.... Do království se začali sjíždět..., aby..., ale nikomu se to nepodařilo. Až se nakonec objevil..., který... a....

Za devatero horami a řekami byl jednou jeden král, který měl tři malé kouzelné syny. Jednoho dne přiletěl drak a ten chtěl unést jeho syny. Král vyhlásil, že kdo je najde, tak dostane, cokoliv bude chtít. Do království se začali sjíždět králové, aby je zachránili, ale nikomu se to nepodařilo. Až se nakonec objevil jeden král, který je zachránil, a všechno skončilo dobře. *Kuba Ondryáš 4. D*

Za devatero horami, řekami a lesy byl jednou jeden král, který měl tři syny. Jednoho dne přiletěl čaroděj a ten chtěl posvátný meč, který je v kameni. Král vyhlásil, že ten, komu se meč podaří vytáhnout, dostane celý hrad. Do království se začali sjíždět princové, aby ten meč vytáhli, ale nikomu se to nepodařilo. Až se nakonec objevil obyčejný vesničan, který meč vytáhl a hrad dostal. *Míša Mužík 4. D*

Za devatero horami byl jednou jeden král, který měl dceru. Jednoho dne přijel princ a ten ji chtěl za ženu. Král vyhlásil, že princezna vyhlásí tři úkoly. Do království se začali sjíždět princové, aby ji získali, ale nikomu se to nepodařilo. Až se nakonec objevil jeden, který byl dobrosrdečný, a tak si ho princezna vzala za muže. *Ríša Merenda 4. D*

Za devatero horami a devatero řekami byl jednou jeden král, který měl tři slepice. Jednoho dne přiletěl kohout a ten chtěl tři slepice domů. Král vyhlásil, že mu je nedá. Do království se začali sjíždět kohouti, aby králi slepice vzali, ale nikomu se to nepodařilo. Až se nakonec objevil princ kohout, který je unesl, a bylo po slepicích. *Honza Slezák 4. D*

Co se mi líbilo na Nocování s Andersenem?

Mně se spaní s Andersenem moc líbilo, ani jednu sekundu jsem se nenudila. Ale musím přiznat, že nejvíc se mi líbila stezka odvahy a plnění úkolů. Nejradši bych byla, kdyby tato akce byla častěji. Zdá se mi, že tento rok to bylo nejlepší spaní s Andersenem. *Kristýna*

Líbilo se mi, že jsme mohli být s kamarády. Ještě se mi líbily úkoly, protože jsme se dozvěděli něco o Andersenovi a jeho životě a dílech. Asi ve 23.30 hod. jsme šli na stezku odvahy, já jsem se tam nebál. Do třídy jsme přišli až v 0.20 hodin. Potom jsme mohli jít spát anebo si povídat.

Jan Pavelka 5. B

Noc s Andersenem byla letos trochu jiná. Byla jiná stezka odvahy, protože nás tam strašili. Vystartovali jsme ve třídě a měli jsme jít po schodech do šatny. Tam nás děčka strašily. Před stezkou jsme byli v chemii, tam jsme dělali pokusy. Po stezce jsme šli spát nebo spíš měli, ale mohli jsme být vzhůru, jak dlouho jsme chtěli. Já jsem usnula ve tři hodiny. Bylo to super.

Berča Jiskrová 5. B

Noc s Andersenem byla moc dobrá, byly tam různé hry, ale stezka byla nejlepší. Byl bych moc rád, kdyby učitelky druhého stupně s náma měly též Noc s Andersenem.

Lukáš Trojek 5. B

Pane učiteli, nemám rád psaní do 2. patra, ale tak tedy budiž.

Letos to bylo jiné. Je to nejlepší akce, co může být, děláme tam týmy a hrajeme hry. Doporučuji stezku odvahy a hlavně to spaní od 01.00 hod. Je to dobré, protože se třída spolčuje, kamarádi se spolu pobaví atd. Doporučuji prvnímu i druhému stupni.

Antonín Šimčík 5. B

Byla to super noc, protože jsme mohli celou noc kecat. Stezka nebyla strašidelná, úkoly byly super. K prvnímu úkolu mě ale mrzí, že máme asi nahluchlou třídu. Za skleněné dveře jsme neměli chodit, ale někteří prostě šli.

Kamila Petrová 5. B

Nocování s Andersenem bylo super. Byli jsme v chemickém kroužku a čarovali jsme. Zapálili jsme oheň bez pomoci zápalek. Říkali jsme Čáry,

máry, fuk! Byla to sranda. Byli jsme týmy po čtyřech, tři z týmu byli kluci a já jediná holka. Nejlepší sranda byla, že na stezce odvahy nás měli strašit devátáci a místo toho se tam obvázali obvazy. *Blanka Kvapilová 5. B*

Na Andersenovi si užijete spoustu legrace. Můžete, no aspoň pátá třída může, být vzhůru celou noc (vlastně pokud vydržíte). Ale doma budete spát, v mém případě jsem spal od 10 hodin dopoledne do tří hodin, pokud chcete, do 15

hodin odpoledne.

Vojta Fus 5. B

Já si myslím, že spaní ve škole je super jak pro kolektiv, tak pro zábavu. Hrají se hry a ten, kdo chce, může jít na stezku odvahy nebo na chemické pokusy paní učitelky Pavlínky Maňasové. *Gábi Káňová 5. B*

Chemie, sranda je. O tom se mohly přesvědčit děti prvního stupně na přesouvání ve škole na Noci s Andersenem. Žáci po jednotlivých třídách zkoušeli různé chemické pokusy, samozřejmě za doprovodu zkušených chemiků z šestých a devátých tříd. Nechtěli jsme přeci, ať dopadnou jako náš kamarád chemik Pepa, ze kterého nám zbyly jen kosti... Mezi pokusy bylo například nafukování rukavice bez použití pusy nebo chromatografie, která je využívána například při vyšetřování vražd. Ovšem na poslední pokus jsme si netroufli ani my, zkušení chemici z našich tříd. Musela jej provést zkušenější chemička, paní učitelka P. Maňasová, která vytvořila jasný plamen bez použití sirek či zapalovače. Po setmění chemici dětem dokázali, že i oni umí pořádně strašit. Proběhla totiž stezka odvahy, kde byli feťáci, ninjové i mumie. Bály se i paní učitelky Maňasová a Mertová. Po stezce odvahy jsme všichni usnuli krásným zdravým spánkem bez použití jakýchkoliv chemikálií. *Kamil Mrkvan 9. B*

Přijímací zkoušky

Jaká byla nálada v devítkách týden před přijímacími zkouškami?

❖ mám hrozný pocit, bojím se, že to nezvládnou, že mě nepřijmou. A kdyby jo, tak se bojím, že se tam se mnou nikdo nebude bavit.

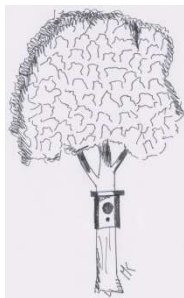
Edita 9. B

❖ necítím se nervózní nebo tak. Štve mě spíš trochu to, že už jsem ve věku, kdy si rozhoduju o celém životě. Kamil 9. B

❖ jsem ve stresu, myslím, že jsem tomu v rámci svých možností dal

dost. Nechce se mi tam. Radši bych zůstal tady. Ondřej 9. B

❖ za týden vstanu, udělám to, co klasicky ráno dělám. Pak pojedou do Kopřivnice, napíšu přijímačky a potom pojedu domů. Do večera budu dělat to, co normálně. Adam 9. C

❖ za týden bude den přijímače, takže určitě nebudu spát a budu nervózní, no nevím, jestli se úplně těším, ale tak co už dělat. Zdeněk 9. C

❖ přesně za týden budu psát přijímačky. Vstanu v 6 hodin a nadopuji se kafem. S sebou si vezmu bonbony, aby mi to myslelo. Až je dokončím, budu jenom spát. Už teď jsem z nich nervózní. Vlastně jsem permanentně nervózní. Šimon 9. C

Jak zastavit stres?

Den před přijímacími zkouškami navštívila žáky devátých tříd školní psycholožka paní Miroslava Vojnová. Téma její přednášky bylo aktuální – Jak přežít přijímací zkoušky. Jak vše viděli devátáci?

Vojta Ch.: Povídání paní psycholožky bylo zajímavé, řekla nám hodně o věcech, o kterých jsem neuvažoval, že by mohly existovat. Určitě nebude potřeba zvládat stres pouze u přijímaček, ale i jindy, protože *ve stresu jsme celkem často*.

Otakar: Ta přednáška mě přivedla do stresu víc, než ta přijímačka. Jinak to bylo super.

Dominik: Povídání, jak snášet stres nejen před přijímacími zkouškami, v podání paní psycholožky bylo docela zajímavé. Víc než únik od stresu mi to spíše přineslo stres, že ten stres dostanu. Každopádně teď vím, jak se ho zbavit.

Lucie a Soňa: Paní psycholožka nám vyprávěla plno rad, jak zatočit se stresem. Mne nejvíce zaujalo to, že když jsme ve stresu, tak máme pořádně dýchat, aby se nám pořádně prokrvil mozek a zastavil stres, který přichází od žaludku. Myslím si, že to bylo dobré pro ty, kteří budou dělat přijímačky.

Martin G.: Návštěva paní psycholožky byla určitě užitečná. Různé typy uklidňování (dýchání, poslouchání hudby, autosugesce, ...) byly poučné, ale že bych si představoval zítřek, jak píšu přijímací zkoušky, by pro mne bylo spíše stresující. Líbily se mi i rady pana učitele Ondryáše.

Psáno 21. dubna 2016, tedy den před zveřejněním výsledků

❖ Čekám, stále čekám a každý den se dívám na stránky školy, jestli se náhodou neobjeví výsledky. Myslím si, že nás přijmou všechny, protože na přijímačkách nás bylo asi 38 ze 60. Ještě budou rádi, že budou mít aspoň poloprázdné třídy. Martin G.

❖ Jaj, já prostě neberu jinou možnost, než tu, že mě přijmou ☺ Marie

❖ Jakmile jsme přišli do místnosti, kde se měly psát přijímačky, tak jsem si říkal, že bych se mohl dostat, potom zas ne a takhle se mi to pořád mění. Matěj

❖ Jsem úplně v pohodě, dokonce se i těším. A jestli to nevyjde, svět se nezboří. Adam

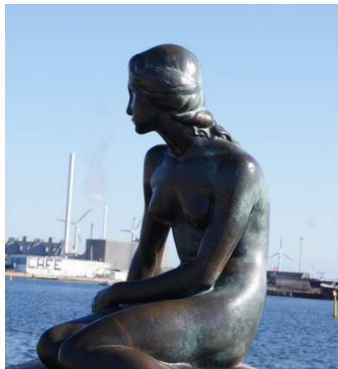
❖ Hned po písemce jsem měl z toho špatný pocit, ale jak čas plynul, přemlouval jsem se, že to není tak špatné, až jsem tomu uvěřil, takže si myslím, že to bude v pohodě, ale někde v hloubi duše vím, že to tak slavné nebylo. Otakar

❖ Jsem víc nervózní, než před přijímačkami. Martin K.

❖ No přijímačky byly celkem v klidu. Počítala jsem s tím, že čeština dopadne lépe a podle mě i dopadne. Nějak se nestresuju, že se nedostanu. Přinejhorším se nechám odvolat. Ale podle mě se dostanu, protože není zaplněn ani jeden obor na té škole, na kterou se hlásím, takže jsem v klidu. Zítra se to dozvím, tak uvidím, no. Klára K.

❖ Jsem abnormálně nervózní, což je u mne divné, protože normálně jsem jenom nervózní. Bojím se záporného výsledku, ale snažím se myslet pozitivně, tak snad mě přijmou. Zítra se to dozvím. Šimon

Malá mořská víla

Na začátku všeho byla soutěž žákovské knihovny pro žáky druhého stupně. Zadání bylo jednoduché – vymysli příběh na téma Malá... víla. Porotci vybrali vítěze, stala se jím Tereza Lupíková z 9. C, o druhé a třetí místo se podělili Nikol Šindlerová z 8. C a Šimon Hauser z 9. C. Kromě příspěvku na nákup knížky podle jejich výběru se jim dostalo zvláštní pocty, s jejich příběhy se seznámili účastníci Nocování s Andersenem a k příběhu nakreslili obrázky. Ocenění autoři si z množství kreseb vybrali tu, která se jim nejvíce líbila a vy se na ni můžete podívat. Pokud byste si

chtěli přečíst všechny oceněné příběhy, podívejte se na školní stránky Druhého patra (<http://www.zstýrfren.cz/skolni-casopis>), tam je záložka Doplňky nadepsaná Malá ... víla.

Jednou vám žila, byla jedna mořská víla. Byla moc hezká, to se uznat musí, jednou si řekla, že toho moc ještě zkusí.

Táta sám, veliký mořský král, ten s ní měl trápení, ze života mu dělala jedno velké překvapení. Nepočká a neposedí, ale tatínek si rád lebedí, avšak s dcerou nemůže odpočívat, musí se na ni neustále dívat. Víla s Nemem kamarádem ráda sleduje, jak ptáci prolétají nebem. Jak každý z nich si libuje, a tak si řekla, že za nimi vypluje. Vyplout na hladinu, to ale jen tak není, žádný výlet nemůže být bez svolení. Bez svolení ani ránu, nevypluje na území Dánů. Neposlechne, neposedí, ke hladině už teď hledí, ke hladině už teď kouká: „Nejsem vězeň, já jsem holka! Chci vstříc světu plout, zaplatila jsem už otci dostatečnou daň, vzhůru na nekonečnou pouť, vždyť na mě už teď čeká Kodaň!“

- „V kapse křesadlo, doma čarovná truhlice, však potřebuji něco, zač koupím si střevíce. Co to vidím, co to je, támhle po vodě se plíží osoba podivného postoje, co se ke mně blíží. Vlasy jí vlají, za ní moře, však ve tváři vidím jí nějak moc žalu a hoře. Kéž by se tak pousmála, aspoň trošičku, aspoň z mála chci potěšit její dušičku, napíšu jí básničku, napíšu jí pohádku, ale o čem, vždyť oči se jí lesknou pláčem.“

„Co se děje, co se stalo, co přihodilo se ti, krásná panno?“

- „Panna mořská vsutku jsem, ale kdo jsi ty, cizince? Máš na sobě boty s bahna nánosem a bílé vousy pod nosem. Ty asi princ nebudeš, avšak přesto mi pomůžeš?“

- „Vezmu tě k sobě, jsem Hans Christian Andersen, těší mě.“

- „Já jen plavu, nechodím,“ oznámila panna, ale dobrý plán napadl hned pána.

- „Donesu ti jídlo, donesu ti nocleh, ty však mi musíš přislíbiti o sobě krátký poslech. Ráno dostanu tě do moře, ať ustoupí to tvoje hoře.“

- „Děkuji ti, Hansi, za to dobré jídlo v hrnci a za tu teplou deku, tak co jsi chtěl o mně vědět, vše, co si

přát budeš, vše ti řeknu.“

- „Tak začnete povídat, třeba o své rodině.“ I rozpovíдалa se panna: „No, žijeme v mořské dolině a můj otec je mořský král,“ děvče řeklo o sobě všecičko. „Už jsem ti řekla vše, teď stačí jen maličko.“

- „Děkuji ti, panenko, za celý tvůj příběh.“ I vrátil ji do moře, tu krásku, už veselou, bez hoře. A nad novým příběhem strávil Andersen noc i den. A potom o tom, jak žila, vznikl příběh Malá mořská víla.

Tereza Lupíková 9. C

Malá papírová víla

Jednou v lese na jaře
lesníci šli stromy sekat
v tom však farář na faře
před kostelem začal klekat.

V tom však lesem zazněl hluk
krvavých nástrojů stromů
pila řezala ten suk
Farář zařval: "U všech hromů!"

Modlil se sám za ty stromy
chodíval tam – do lesa
schovávat se před hromy
bibli přitom rychle nesa.

Stromy začaly rychle se klátit
farář sebou škub
dřevorubec začal sebou mlátit
vyrazil si zub

Stromy začaly se bránit
padaly jak domino
společenství stromů chránit
toť je motto matčino.

Šimon Hauser 9. C

(Pokračování na internetových stránkách

<http://www.zsturfren.cz/skolni-casopis>)

Malá zvědavá víla

Byla jednou jedna mořská víla, která žila se svou rodinou ve velkém paláci hluboko v moři. Amálka, ano, tak se jmenovala tato malá bytost z podmořské krajiny, která měla bujnou fantazii a své sny, za kterými si šla a postupně si je plnila. Rodiče na ni byli pyšní a ve všem, co dělala, ji podporovali. Věnovala se čtení zajímavých knížek, kreslení podmořské krajiny a svým představám, jaké to tak asi je nahoře na souši. Ve svém volném čase ráda chodila s kamarády, pomáhala mamince a před spaním přemýšlela, co bude další dny dělat. Její život byl pohodový a žádné problémy neměla, právě naopak. Teď se o malé Mořské víle něco dozvíte.

Bylo nádherné ráno. Do moře pronikaly ranní sluneční paprsky, které

zašimraly Amálku pod malým nosíkem a vzbudily ji. Vstala a přemýšlela, co dnes podnikne. Pootočila hlavu a náhle její oči směřovaly na výkresy, které v umělecké soutěži vyhrály první cenu. Vzala ze zaprášené poličky mobilní telefon a obvolala své kamarádky, jestli s ní nevyplavou nad hladinu.

Stela a Katka souhlasily. „Ve tři u jeskyně,“ dodala Amálka a zavěsila...

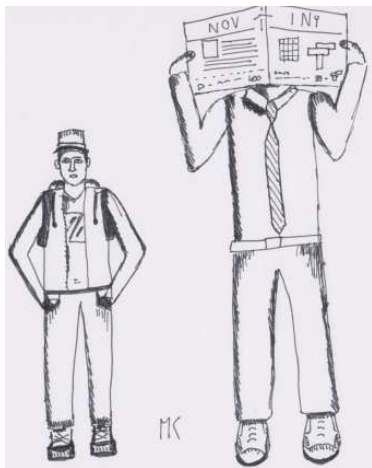
(Pokračování na stránce časopisu: <http://www.zstyrfren.cz/skolni-casopis>)

Nikol Šindlerová 8. C

Otázka pro 1. A: Chci zůstat malý, nebo už chci být velký?

❖ Hana Hasníková: Chtěla bych zůstat malá proto, abych se mohla v zimě klouzat na klouzačce. Když budu velká, tak to nepůjde.

❖ Jakub Vařák: Já už chci být velký, protože chci stavět domy a dělat jiným lidem radost.

uvidím svět z výšky.

❖ Adéla Přadková: Já už chci být velká a mít 22 roků jako moje sestra. Jako ona bych chtěla chodit do školy v Brně.

❖ Martin Petr: Chtěl bych velký, abych se mohl koukat na celý svět z výšky.

❖ Arwen Gaia Hubálková: Chtěla bych být velká, protože bych chtěla na všechno dosáhnout, třeba na jablíčka na jabloni.

❖ Vanesa Škovranová: Já chci zůstat malá, protože se ráda učím. Taký si chci s kamarády a kamarádkami hrát.

❖ Natálie Tobiášová: Chci už být velká, abych viděla na děti a byla stejně velká jako moje maminka. Těším se, až

Tip na dovolenou - Dubaj

Naše dovolená začíná v Hranicích na Moravě, kde jsme bloudili, protože

jsme nemohli najít nádraží. Cestu ve vlaku jsme prospali, a když jsme přijeli do Prahy, šli jsme hned na autobus, který jel na letiště Václava Havla. Když jsme přijeli na letiště, šli jsme rovnou na odbavení, kde nám zároveň dali letenky. Potom jsme se procházeli po letišti. Za chvíli začali pouštět na kontrolu před vstupem do letadla. A konečně nastala ta chvíle, kdy jsme seděli v letadle a čekali na vzlet. O několik desítek minut později se letadlo rozjelo neskutečnou rychlostí a najednou jsme nebyli na

zemi, ale ve vzduchu. Bylo to perfektní. Měli jsme krásný výhled a čekala nás šestihodinová cesta do Dubaje. Cesta utekla jako voda. Na oběd jsme dostali kuře na kari a velikonoční perníček. O půl osmé jsme

přistáli na Dubajském letišti, kde nás čekala naše delegátka, která nás trochu postrašila. Řekla nám, že dnes je zácpa, protože je pracovní den. V Dubaji mají totiž pracovní dny od neděle do pátku. Nakonec jsme zvládli cestu na hotel za půl hodiny. Ubytovali jsme se a šli jsme se projít. Nebyli jsme ubytováni přímo v Dubaji, ale v emirátu Sharjah (šarža).

V pondělí jsme šli na pláž. Nešli jsme na veřejnou pláž, ale na hotelovou. Ta byla moc pěkná. Nebyly moc velké vlny, zato bylo velké horko. Sice nebyla modrá obloha jako u nás, ale sluníčko opalovalo. Den na pláži jsme si moc užili. Po příchodu na hotel nás čekala velká večeře, kde bylo na výběr z mnoha druhů jídla, např. moje oblíbené špagety, kterými jsem se stravovala celý týden. Druhý den ráno po snídani jsme se vydali za největší chloubou Dubaje, mrakodrap Burj Khalifa (burč kalifa). Prohlídku jsme měli naplánovanou na dvanáctou hodinu. Mrakodrap je propojen s jedním z deseti největších nákupních center světa Dubai Mall. Když se blížila dvanáctá hodina, šli jsme se postavit do fronty na bezpečnostní prohlídku, abychom mohli jít k výtahům, které jsou mimochodem od české firmy Otis. Šli jsme dlouhou chodbou, kde bylo napsáno, že Burj Khalifa se stavěla od roku 2004 do roku 2010. Dostali jsme se k výtahům, u kterých stáli pracovníci a ti nás rozdělili po skupinkách do výtahů. Ve 124. patře jsme byli za neuvěřitelnou jednu

minutu a jednu sekundu. Při výstupu nás přivítala s úsměvem pracovnice, která nám ukázala cestu na ochoz, kde nás čekal ten nejkrásnější pohled na celou Dubaj.

Burj Khalifa měří neuvěřitelných 828 metrů, má 189 podlaží, ale může se jet jen do 142. patra. Další atrakcí byly zpívající fontány, které se mi velmi líbily. Po takto náročném dnu jsme přijeli na hotel, dali si večeri a šli spát. Třetí den jsme měli odpočinkový. Leželi jsme na pláži a užívali si sluníčka. Byly malé vlnky a viděli jsme první medúzu. Večer jsme se vydali

na prohlídku Sharjahu, kde jsme navštívili blue souk (modrý oblouk). Bylo to tržiště se samým zlatem. Viděli jsme mnoho mešit, které byly opravdu nádherné a veliké.

Čtvrtý den jsme byli opět u moře, protože se na druhý den mělo pokazit počasí.

Večer jsme jeli do jedné z částí Sharjahu, které turisté nazývali (Benátky). Byla tam spousta kaváren, obchůdků a turistů. V pátek, to byl předposlední den v ráji, jsme strávili na palmovém ostrově, který je vytvořený člověkem. Navštívili jsme tam luxusní hotel Atlantis, kde byla spousta zajímavých věcí, obrovské akvária malé velikonoční dílny pro děti a restaurace slavného kuchaře Gordona Ramsayho. Další zastávka byla u velmi známého hotelu Burj al Arab (plachetnice).

Nakonec jsme navštívili jejich klasické tržiště, kde jsme potkali našeho kamaráda Aliho, který nám dělal průvodce, a provedl nás různými částmi tržiště, kde jsme si koupili suvenýry a nějaké dobroty. V den odletu jsme na letišti strávili spoustu hodin. Naše letadlo mělo zpoždění, a tak jsme místo o půl osmé odlétali o půl deváté. Náš let do Česka nebyl vůbec klidný, protože nás pronásledovaly velké turbulence. Celou naši dovolenou jsme si všichni užili a do budoucna plánujeme další návštěvu Emirátnů (s hlavním městem Abu Dhabi).

Nikol Reková 6. C

Když se řekne Osvětim...

Byl pochmurný den a všechny deváté třídy odjely autobusy do Osvětimi. Tam už bylo plno lidí a děcek z jiných zemí. Při vstupu do areálu jsme museli projít bezpečnostním rámem a dostali od průvodkyně sluchátka.

Bylo to hodně smutné. Vidět fotky vyhublých dětí a lidí, no prostě hrůza! Nejvíc mi asi běhal mráz po zádech, když jsme vešli do místnosti, kde byly vlasy mrtvých (vyvražděných) lidí. Když tato část exkurze skončila, jeli jsme autobusem do dalšího tábora, tam mi to připadalo o hodně horší.

Víckrát už se tam nechci vrátit, jednou mi to stačilo. Nikdy neucítíme tu bolest a utrpení zabitých lidí. Pořád mi běhá hlavou, jak to mohli lidé udělat lidem? Proč? Co je k tomu vedlo? Na tyhle otázky je těžké odpovědět...

Soňa Smelíková 9. A

„Je to místo, kde vám bude běhat mráz po zádech. Místo, kde se vám bude tajit dech. Místo, kde raději zavřete oči, než abyste se dívali, jak někteří museli trpět.“

Takto nějak bych popsala toto místo plné smutku a utrpení. První tábor,

ktejý jsme navštívili, byl děsivý, ale nebylo to nic oproti tomu, jaký byl druhý tábor. Tam mi přeběhl mráz po zádech hned, jak jsme vystoupili z autobusu. Byla to obrovská pláň obklopená ploty a za ploty byly baráky, postavené jeden vedle druhého. Vypadalo to opravdu jako místo, kde skončí váš život.

Jana Cibulcová 9. A

Bylo to nejsmutnější místo, na kterém jsem kdy byla. Nejvíce mě zaujal nápis v Březince, který byl vzadu v různých jazycích. V Březince se mi to zdálo takové zajímavější, než v Osvětimi. Mrzí mě, že jsem tomu pánovi, co nás provázel, nerozuměla všechno. Možná mi to i tak trochu otevřelo oči, když jsem chodila kolem některých lidí, kteří brečeli. Nemůžu říct, že se mi ten výlet líbil, protože o takových věcech se to říct nedá. Děly se tam tak nelidské věci, že si to nedokážeme ani představit.

Eliška Tvarůžková 9. B

Kdyby mi dříve někdo řekl slovo Osvětim, nevěděl bych co to je. Teď už to vím a nechci se vrátit, protože tam má takový divný pocit, prostě se mi tam nelíbí. Nejstrašnější byla ta hladomorna a ta malá místnost, kde se museli vejít čtyři lidé. Pak to popraviště a ty dřevěné domky a záchody, boty, vlasy, kufry, hrnce a ta strašná strava. Tu hromadu vlasů nezapomenu. Kdybych tam byl já, tak bych se asi šel zabít k tomu plotu, jak to mnozí udělali, nebo bych udělal něco, za co by mě velitel zastřelil.

Adam Václavík 9. B

Do Osvětimi jsem se těšila a nepočítala s tím, že by mě to nějak zaskočilo nebo překvapilo. Když jsme přijeli, nevypadalo to nějak

hrozně. Prostě cihlové domy a mezi nimi cesty. Ale když průvodce začal popisovat, jak to v táboře chodilo, že průměrná váha byla 35 kilogramů a že se v táboře dožívali maximálně tři měsíců, byl to hnus. Procházeli jsme ty domy a všude nám říkal, co se tam stalo. V jednom domě byly i fotky těch lidí. Od té doby jsem byla taková dost skleslá, navíc jak nám ukázali boty, vlasy, hřebeny, to bylo fakt hnusné. Když jsem šla po cestě, pořád jsem si říkala, že oni tady taky chodili. Ve druhém táboře nám ukázali rampu, kde někdo rozhodoval o tom, jestli umře hned nebo až vyčerpáním. Hodně mě překvapilo, že mě

to rozhodilo.

Klára Kubečková 9. C

Překvapilo mě, že v Osvětimi byly celkem tři koncentrační tábory, jeden z nich se však už nedochoval, Němci ho zničili, aby po sobě zakryli stopy. Atmosféra tam byla hodně depresivní, zvlášť s tou mlhou.

Šimon Hauser 9. C

Nejdivnější byl pro mě pocit si to všechno představit. Například u těch pecí jsem si představoval, jak vedle mě stojí lidé a spalují mrtvolky. Nejhorší místo bylo v Březince u zničené budovy, kde byly plynové komory. Představa, jak tam šli nic netušící lidé v domnění, že se jdou sprchovat, je opravdu děsivá. Nejhorší je, že si někdo může říkat, že není možné, aby se to dělo. Ale bohužel je...

Martin Žižka 9. C

Jak se kreslí knížka?

Jak se kreslí knížky?

V pátek 11. prosince přišel do naší třídy ilustrátor knížek pro děti Adolf Dudek. Ukazoval nám knížky z různých materiálů, mně osobně se

nejvíce líbily knížky typu „Kdo jsem?“ Na obrázku je nakreslený například pejsek a vedle něj sloupeček s různými zvuky. Zmáčkne se značka Haf haf a ozve se zaštekání. Tohle mi připadá úplně úžasné. Vždy, když chceme děti něco nového naučit, musíme jim ukazovat obrázky. Dozvěděli jsme se, jak vznikají obrázky ke knížce. Pan malíř nakreslí obrázky, přes skener je dá do počítače, vypálí na CD a může se jet do tiskárny. Jednu z našich nejmodernějších tiskáren v Evropě najdeme v Českém Těšíně. O její služby je tak velký zájem, že tiskne

24 hodin denně a sedm dnů v týdnu, takže když pan Dudek začne pracovat na knížce, musí si hned zamluvit tiskárnu. Ta je velká asi přes dvě třídy, dávají se do ní tiskařské archy velikosti A0. Za patnáct minut dokáže tato tiskárna vytisknout 15 000 knížek. Archy se pak rozstíhají a potom se musí buď slepit nebo sešít. Levnější knížky jsou ty lepené, ale pak se může stát, že nám vypadnou listy.

Kdyby někdo chtěl kreslit obrázky do knížek, měl by vystudovat konzervatoř a pak mu stačí potkat ty správné lidi ve správný čas a pak je „za vodou“ a už může kreslit. Dozvěděli jsme se, že pan Dudek hledal dva roky to správné vydavatelství, než začal vydávat své vlastní knížky. Ostravská firma LIBREX spolupracuje s panem Dudkem už několik let. Jeho knížky ukazuje na mezinárodních veletrzích knih, takže je najdou čtenáři v Singapuru, Kanadě, USA, Maďarsku, Slovensku, Itálii. Pokud mají tamější vydavatelé zájem o Dudkovy ilustrace, kontaktují firmu Librex a ta má k dispozici tým překladatelů, ti přeloží potřebný text např. do němčiny a kniha vyjde v Německu německy.

Prekvapilo nás, že základem všech obrázků je obyčejná kresba tužkou. I když to zní neuvěřitelně, Matrix také vznikl z kresby tužkou. Používají se i jiné techniky: spreje, pastely, tuš. Dá se malovat na sklo, papír, ale i na lidské tělo (japonské umění, používají se speciální barvy na tělo), zdi, podlahy, můžeme pomalovat vlastně cokoliv.

V naší republice je spousta lidí, kteří se snaží okopírovat dílo známého autora, jsou to vlastně padělatelé a české autorské právo si s nimi neumí poradit.

Těch 45 minut, co v naší třídě pobýval pan Adolf Dudek, uteklo jako voda. Celá beseda se mi moc líbila. Na tabuli nám nakreslil svůj obrázek a ten se prostě mazat NEBUDE!

Chtěla bych panu Dudkovi popřát mnoho dalších nápadů a úspěchů v jeho práci.

Petra Steigerová 9. B

Druhé patro 2. ročník, číslo 4, str. 52-53, vyšlo 18. 12. 2003

Pokračování besedy (po 12 letech)

Pan Adolf Dudek je známý ilustrátor dětských knížek. Na redaktory Druhého patra si našel čas před vystoupením pro školní družinu v malé tělocvičně. Naše malá beseda, kde byl čas na naše otázky, byla velmi zábavná. A co jsme se dozvěděli?

Nejvýznamnější změna za posledních dvanáct let je ta, že před čtyřmi měsíci jsem se stal dědečkem (Dědeček Dudeček). Ale jinak se toho změnilo hodně, třeba to, že dřív jsem trávil většinu času kreslením obrázků (asi 90 % času), zbytek byly akce pro čtenáře. Ted' je to 50 na 50. Vystoupení mám naplánována na rok dopředu, jezdím vždy na celý týden, třeba do jižních Čech, ted' mě čekají Jeseníky. Změnil se také způsob kreslení, dřív se obrázky kreslily tužkou, ted' jednoznačně vítězí technika, kreslím na tabletu, pošlu data a mám kontrolu i nad

barevností, která se dřív mohla změnit třeba skenováním. Kromě ilustrování knížek se věnuji například i kreslení omalovánek, moje obrázky vás mohou provázet areálem na Bílé.

? Jaké byly moje začátky malování?

! Maloval jsem už jako malé dítě, rodiče třeba šli na ples, já si sedl ke stolu a začal kreslit, oni přišli a já ještě pořád kreslil. V roce 1992 jsem měl první obrázky a začal přemýšlet, co s nimi. Po nějaké době jsem se dohodl s nakladatelstvím Librex v Ostravě a v současnosti mám už na

svém kontě 126 ilustrovaných knížek. Mezi dětmi je teď nejpoblárnější pohádková krajina Nesmyslov, která vychází ve Sluníčku.

? Proč mě baví kreslení?

! Asi proto, že při něm poznávám svět (v zimě kreslím poušť a je mi hned teplo), dívám se na svět jinýma očima než většina lidí. Mám výtvarnou paměť, čtu text a hned vidím obraz.

? Která kniha mě proslavila?

! V roce 1996 vyšla knížka Povídej pohádku.

? Jsou dnešní děti jiné než ty před 12 lety?

! Je to počítačová generace, videoklipová. Hodně toho ví, ale jejich znalosti jsou povrchní, vystoupení pro ně musí být akčnější.

? Který můj obrázek je nejlepší?

! Vždycky ten poslední, do něj dám všechny své zkušenosti.

? Kolik vašich obrázků vzniká mimo elektroniku?

! Barvami maluji jen občas, hlavně když maluji filmovou klapku na dětský filmový festival ve Zlíně. Je to jiné, osvěžující.

? Jaká je cesta k úspěchu?

! Pro úspěch stačí jen chtít, problémem je hlava, když člověk něco chce a půjde za tím, dokáže to.

Vystoupení pro družinu očima redaktorů Druhého patra:

Když bylo vše nachystáno, najednou jsem uslyšel dunění bot, byly to převážně děti, co se hrnuly do malé tělocvičny. Sedly si na lavičky a žíněnky a mohlo to začít! Pan Dudek se nejprve představil dětem, co ho ještě neznají. Všichni se už nemohli dočkat pohádek. Nejprve si ale zopakovali knihy z dílny pana malíře, jako například Povídej pohádku nebo Skákal pes přes oves. Byly tam pohádky jako Šípková Růženka, O řepě, O perníkové chaloupce a další. Všechny se dětem moc líbily i proto, že mohly něco nakreslit na tabuli nebo si jít něco vyzkoušet. Když to skončilo, děti se už začaly těšit na další setkání s panem Adolfem Dudkem.

Martin Kundrát 6. C

Za pár desítek minut se do malé tělocvičny přiřítily děti, které už netrpělivě čekaly, až pan Dudek začne. Představení bylo velmi vtipné a

moc se líbilo, že malíř zapojoval děti do představení. Nebavily se jen děti, ale i dospělí. Na konci nesměla chybět autogramiáda, na kterou se děti těšily nejvíce a taky to tak vypadalo, všechny děti se nahrnuly k panu Dudkovi, ale potom se uspořádaly do dvou řad a s úsměvem a podpisem na čele odcházely. Byla jsem na více Dudkových představení a toto se mi líbilo nejvíce.

Nikol Reková 6. C

Školní záhady?

Vánoční nebo velikonoční kaktus? Tot' otázka! Vánoční kaktus většinou vykvete na Vánoce a přináší štěstí i lásku do nového roku. Ale tento rok

se v naší škole stalo něco divného. Vykvetl na Velikonoce. Všichni se ptají proč? Mám takové prosté vysvětlení. Kaktus se pominul! Ne, to vážně ne, má teorie je jiná: je přestupný rok, který je jednou za čtyři roky. Tento rok by prý měly ženy nahánět s pomlázkou muže,

ale zase tomu tak nebylo, tak si myslím, že na to chce kaktus poukázat, nebo ho někdo hodně zalil...

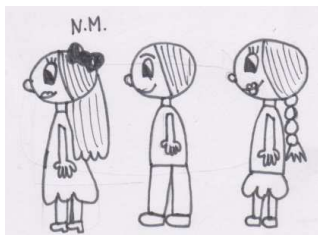
Kateřina Jurečková 6. C

Kdo si počká, ten se oběda dočká...

Ahoj, jdeš na oběd? Tak vítej v džungli. Ale bacha, zde se nesetkáš se žádnou velkou kulturou stolování, zde platí pravidla silnějších a těch s přednostenkami. Ty ji nemáš? Tak to máš smůlu... Tak čekej a dej si pozor, právě se blíží žáci vyšších ročníků a rovnou dopředu. Máme na to právo, jsme na škole už nějaký pátek. A když všechno půjde hladce, za hodinu a půl jsi po obědě. Gratuluji.

Alice Strakošová 6. C

Každý den se ve škole po zvonění všechny děti snaží být na obědě první.

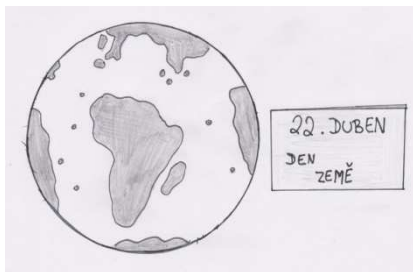
Mnoha dětem se to ale nepovede. Ty poslední čekají nejprve v řadě ve sklepě. Ze sklepa je pustí učitel/ka po schodech nahoru a čekají další frontu před jídelnou. Další fronta je už v jídelně na tácek, příbory a samotné jídlo. Když jídlo dostanou, sednou si a už konečně jí. Myslí si, že všechny

fronty už mají za sebou. To neví, že když chtějí odnést tácek, musí čekat dalších pět minut. Nejhorší řady jsou každý pátek.

Pavla Kantorová 6. C

Zlatá přednostenka

Nechcete čekat ve frontě na obědy? Vyhrajte Zlatou přednostenku! Na týden pro dva lidi přímo k okýnku! Žádná fronta vám nebude stát v cestě! Jak na to? Na kousek papíru napište odpověď na otázku, kolik let platila naše škola studia Rosaline Bongono v Guineji. Na lístek připište svou třídu a jméno a doneste do 6. května Martinu Kunderátovi do 6. C (vedle chemie na konci chodby v prvním patře). Vítěze vylosujeme ze správných odpovědí.

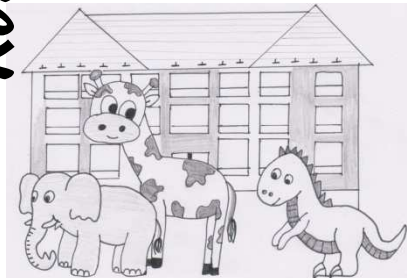
Na Den Země můžete

do školy výjimečně

přinést jedno své

oblíbené zvířátko...

Komiks

Na vydání 138. čísla Druhého patra se podíleli: Jana Cibulcová, Michaela Žingorová, Kristýna Biolková, Nikol Reková, Lukáš Kutáč, Martin Kunderát, Kateřina Jurečková

Obrázky kreslili: Natálie Malíková, Lukáš Kutáč, Martin Kunderát

Fotografie: Karel Šindler (str. 189-191), Nikol Reková (str. 184-185), Petr Ondryáš (ostatní)

Komiks: Natálie Heřmánková

e-mail: druhe.patro@seznam.cz

<http://www.zstyrfren.cz>

Tisk: LWR Graphic s.r.o. Frenštát p. R.

ZŠ a MŠ Tyršova 913, Frenštát pod Radhoštěm

Vydáno 25. 4. 2016